

FEELING BLUE

Sofie van Gelder
Feeling blue

Mozaïek Junior – Zoetermeer

Eet

Kom aan

Val weer af

Haat jezelf voor even

Lach huil roep tier vecht

Sla met deuren

Wees bang

Maar durf te leven

Aanvaard

Dat je het leven niet controleert

Geef niet op

Hou vol!

‘Ik neem een stuk bananentaart,’ zei Gitte. Ze draaide zich om naar Nette. Haar ogen fonkelden. ‘Wat neem jij?’

‘Ik... eh...’ Vertwijfeld keek Nette van de taartjes en de cupcakes achter de toonbank naar Gitte. Het dienblad in haar handen woog een ton. ‘Ik... ik weet het nog niet,’ zei ze zacht.

‘Ja.’ Gitte zuchtte. ‘Eigenlijk is alles hier veel te lekker! Geen wonder dat kiezen zo moeilijk is.’ Ze knipoogde. ‘Als ik hier nog langer blijf, sla ik ook aan het twijfelen. Vind je het goed als ik alvast voor mijn taart betaal en aan een tafeltje bij het raam ga zitten?’

‘O, oké,’ mompelde Nette. Ze deed haar best om ook te glimlachen. Ze voelde haar mondhoeken trillen. Vurig hoopte ze dat Gitte het niet zag. ‘Ik... eh... ik vind je wel.’ Haar stem klonk dik.

‘Super! Tot zo!’ Gitte wurmde zich tussen een paar mensen door naar de kassa.

Nette keek haar maar een paar seconden na. Toen draaide ze zich om en staaarde naar de taartjes achter de toonbank. Haar handen waren glibberig. Voorzichtig trok ze haar knie een beetje op en liet het dienblad erop rusten. Woorden vormden zich in haar hoofd en botsten ritmisch langs de binnenkant van haar slapen.

Een stuk slagroomtaart... 332 calorieën... Crèmetaart... 447 calorieën... Vruchtentaart... 264 calorieën...

Nette zuchtte en pakte het dienblad met een hand op. Traag stak ze haar andere hand uit naar de taartjes. Aarzelend pakte ze een wit bordje met daarop een klein stukje kwarktaart.

Een portie kwarktaart... 228 calorieën.

Dat heb je goed gedaan, Nette, fluisterde een duister stemmetje in haar hoofd. *228 calorieën is veel, maar het is beter dan al die andere vette troep. Je moet alleen oppassen dat je vanavond niet te veel eet.*

Nette klemde haar kaken stevig op elkaar. Stug keerde ze de toonbank en de taartjes de rug toe en liep naar de kassa.

‘Joh! Heb jij geluk, zeg!’ riep Gitte uit nog voor Nette kon gaan zitten. ‘Vanaf morgen ga je op kamers!’ Haar stem daalde en ze trok een sip gezicht. ‘En dat terwijl ik nog een jaar op het vwo moet slijten.’

‘Ach...’ Nette haalde haar schouders op. Ze prikte een stukje kwarktaart aan haar vork en schoof het heen en weer op haar bord. ‘Wat jij op kamers gaan noemt... Je vergeet dat mijn oom en tante op de parterre wonen.’

‘Maar...’ Gitte boog zich over het tafeltje heen en zwaaide met haar vork, ‘technisch gezien ga je wel het huis uit op je zeventiende.’

‘Klopt,’ kaatste Nette terug. ‘En als ik mijn ouders moet geloven is het alsof ik naar het andere eind van de wereld verhuis.’ Ze zuchtte diep en stak toen een stuk kwarktaart in haar mond.

‘Vinden je ouders het nog altijd niet goed dat je gaat?’ Gitte rolde met haar ogen. ‘Je oom en tante zijn er toch om je op te vangen als dat nodig zou zijn?’

‘Tja...’ Nette smeerde een klodder kwark uit over haar

bordje. ‘Ik denk dat het door mijn eetprobleem komt dat ze de laatste weken zo opgefokt rondlopen.’

‘Je eetprobleem?’ Gitte trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik dacht dat je daar overheen was?’ Ze keek Nette onderzoekend aan. ‘Je hebt nu toch een normaal gewicht? En je eet toch?’ Ze wees naar de taart.

Met tegenzin schraapte Nette de kwark van haar bord en stak het in haar mond.

‘Hmmm...’ mompelde ze. Ze proefde hoe de kwark zich vermengde met haar speeksel. Ze huiverde. Moeizaam slikte ze het mengsel door. Ze voelde een paar tranen achter haar ogen prikken en haalde haar neus op. ‘Ja,’ zei ze, ‘ik heb een normaal gewicht...’ Snel wreef ze met de mouw van haar trui langs haar ogen voor Gitte de tranen kon zien. ‘Maar het stemmetje in mijn hoofd zit er nog altijd. Ik mag er alleen meer van dan vroeger.’ Dat het stemmetje haar vaak ook nog dingen verbood, verzweeg ze.

‘O!’ Gitte keek haar schuldbewust aan. ‘Ik wist niet dat je het nog moeilijk had.’

‘Dat geeft niet, hoor,’ glimlachte Nette flauwtjes. ‘Ik praat er bijna nooit over. Daarom weten de meeste mensen niet dat het soms nog moeilijk gaat.’

‘Vind je eten dan niet lekker?’ vroeg Gitte.

Nette schudde haar hoofd.

‘Ik eet omdat het moet,’ zei ze met een klein stemmetje. ‘Niet omdat ik eten lekker vind of omdat ik wil eten.’ Ze duwde het bordje met de taartresten van zich af en zweeg.

Gitte sloeg haar ogen neer en zweeg ook.

Ongemakkelijk keek Nette door het raam naar de voorbijgangers op straat. Daarna concentreerde ze zich op de zuurstokroze letters van ‘Cupcakes’ die op het raam geschilderd

waren. Ze had een hekel aan gesprekken die stilvielen.

‘Hé,’ zei ze na een paar tellen. ‘Heb ik je al verteld dat Thomas in de herfstvakantie naar huis komt?’

‘Thomas?’ Gitte knipperde verward met haar ogen alsof ze net uit een diepe slaap ontwaakt was.

‘Gitte!’ Nette keek haar vriendin verontwaardigd aan. ‘Thomas? Mijn vriendje Thomas? Dé Thomas met wie ik al twee jaar verkering heb?’ Ze wuifde met haar hand voor Gittes gezicht. ‘Weet je wel?’

Gitte duwde Nettes hand weg.

‘Natuurlijk ken ik Thomas, sufferd!’ Ze giechelde. ‘Hoe gaat het met hem?’

‘Heel goed,’ lachte Nette. ‘Morgen wordt er in New York een tentoonstelling geopend met zijn werken.’

‘Wow!’ riep Gitte uit. ‘Vet, zeg!’

‘Ja,’ zei Nette trots. ‘Ik ben superblij voor hem. Na al het harde werk aan de kunstacademie heeft hij die beurs in New York echt wel verdiend.’

Nette zweeg weer en haar gedachten dwaalden af. Wat miste ze Thomas! Nu er zo’n grote afstand tussen hen zat besefte ze pas hoeveel ze van hem hield. Maar hield hij evenveel van haar? Wat als hij in New York een ander leuk meisje tegenkwam en haar vergat? Ze had al wel vaker gehoord dat langeafstandsrelaties stukliepen. Onrustig schoof Nette heen en weer op haar stoel. Misschien was hij al bezig haar te vergeten! Chaos sloop Nettes hoofd binnen. Was Thomas de afgelopen twee weken voor zijn vertrek naar New York al niet een beetje afstandelijk? Daarvoor knuffelde hij haar meer en stond hij voor haar klaar als ze verdrietig was of moeite had met eten. De laatste weken voor New York kon hij erg ongeduldig worden wanneer ze over haar problemen vertelde.

Nette dreef haar nagels in haar handpalmen. Wanneer had Thomas haar voor het laatst gemaaid? Vorige week? Plotse-ling begonnen haar ogen te prikken en voelde ze een vreemde kriebel in haar buik. Ze miste de oude Thomas. De Thomas die zijn armen om haar heen sloeg en haar het gevoel gaf dat ze bijzonder was.

‘Hé, Gitte,’ zei ze snel. ‘Heb je zin om naar ‘De Bijenkorf’ te gaan?’ Haar stem klonk schor. ‘Ik wil nog een paar leuke fotolijstjes kopen voor mijn nieuwe kamer.’ Nette schoof haar stoel achteruit en stond op.

‘Oké.’ Gitte knikte en kwam overeind. ‘Maar alleen als je me belooft dat je ook een foto van mij inlijst!’ Ze knipoogde.

‘Beloofd,’ zei Nette ernstig en ze haakte haar arm in die van Gitte. Met haar vrije arm wreef ze langs haar ogen. ‘Mijn beste vriendin neem ik overal mee naartoe.’ Ze trok haar vriendin tegen zich aan. ‘Ook al is het in een fotolijstje!’

Je mag wel een beetje minder eten, fluisterde het stemmetje die avond toen Nette voor de spiegel stond. Een klein beetje maar. Dat kan heus geen kwaad.

Denk je? Nette keek naar haar spiegelbeeld. Ze trok haar trui omhoog en kneep in haar buik.

Natuurlijk. Het stemmetje won aan kracht. Je hebt nu toch een normaal gewicht? Je moet toch niet meer aankomen?

Nee... Nette volgde met haar vinger de golving van haar buik en rilde. Voelde ze een paar vetrolletjes?

Mensen met een normaal gewicht eten niet elke dag hetzelfde, Nette, zeurde het stemmetje. Ze eten ook af en toe minder. Anders blijven ze niet op gewicht en worden ze te dik.

Da’s waar, dacht Nette. Mam en pap eten niet elke dag evenveel en Gitte volgt soms een dieet om slank te blijven.

Zie je wel, zei het stemmetje triomfantelijk. Als zij minder mogen eten, waarom mag jij dat dan niet? Je wilt toch niet dik worden?

Bedachtzaam streek Nette nog eens over haar buik. Het stukje kwarktaart dat ze vanmiddag gegeten had dook plotseling op in haar hoofd. Het stemmetje had gelijk. Ze mocht misschien af en toe wat minder eten. Ze moest zelfs af en toe een beetje minder eten. Anders werd ze te dik. Nette deed een stap vooruit en raakte met haar buik het glas van de spiegel aan. Opnieuw rilde ze. De kwarktaart zat niet meer in haar hoofd. Ze voelde de taart in haar buik. Nee, niet alleen in haar buik! De taart kleefde aan haar buik als een klein vetrolletje dat stiekem groter werd. Geschrokken deinsde Nette achteruit en trok haar trui weer naar beneden. Ze draaide zich om en keek verwilderd om zich heen. Op haar nachtkastje stond een foto van Thomas.

Thomas!

Waarom had hij haar sinds vorige week niet meer gemaïld? Ze voelde haar hart samentrekken. Ze liep naar haar nachtkastje en pakte Thomas' foto op.

'Ben je me vergeten?' vroeg ze aan de foto. 'Houd je niet meer van me?'

Nette schrok van haar stem. Die klonk vreemd en hard.

Ze drukte de foto tegen zich aan en voelde haar buik opzwellen.

Ze was al te dik! Had Thomas haar daarom niet meer gemaïld? Hield hij daarom niet meer van haar?

Nette schudde haar hoofd.

Sufferd, dacht ze. Thomas kan je niet zien! Hij weet niet of je dikker geworden bent.

Ze zette de foto weer op het nachtkastje en beet op haar

onderlip. Zou ze haar mails checken? Hoe laat was het in New York? Zou ze zelf mailen? Was dat niet een beetje opdringerig? Het duizelde Nette. Zenuwachtig wrong ze haar handen in elkaar.

Plotseling zwaaide de deur van haar slaapkamer open.

‘Nette!’ Martje stormde de kamer in. Haar lange blonde haren waren in twee staartjes samengebonden. ‘Het eten is klaar!’ Ze stuiterde tegen Nette aan en lachte.

‘Kun je niet eerst op de deur kloppen voor je binnenkomt?’ bitste Nette en ze duwde Martje weg. ‘Je weet toch dat ik het niet leuk vind dat je zomaar zonder kloppen mijn kamer binnenvalt.’

‘Sorry!’ Martje keek teleurgesteld. ‘Ik moest van mam komen zeggen dat het eten klaar is.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik vergat dat ik op de deur moest kloppen.’

‘O, Mar! Ik bedoelde het niet zo!’ Nette rolde met haar ogen. ‘Het spijt me.’ Ze sloeg haar armen om Martje heen en gaf haar een zoen. Daarna trok ze plagerig aan een van haar zusjes staartjes. ‘Ik ben een beetje zenuwachtig omdat ik morgen naar Groningen vertrek.’ Nette liet Martje weer los. ‘Zeg maar tegen mam dat ik eraan kom, oké?’

‘Oké.’ Martje haalde haar neus op. ‘Ben je dan niet meer boos op me?’

‘Gekke meid!’ lachte Nette. ‘Jij bent mijn liefste zusje. Hoe zou ik ooit boos op jou kunnen zijn?’

Lusteloos prikte Nette met haar vork in een stukje aardappel.

‘Nette?’ vroeg mam bezorgd. ‘Is alles in orde?’

Nettes hoofd schoot omhoog.

‘Ja hoor,’ zei ze snel. ‘Mijn buik kriebelt alleen maar voor morgen.’

Met tegenzin stak ze het stukje aardappel in haar mond en veinsde een glimlachje. Haar ogen vlogen over de tafel heen naar pap. Die trok streng zijn wenkbrauwen op maar zei niets.

‘Eet je stuk vlees nog op,’ stelde mam voor. ‘De rest kun je dan voor een keer wel laten liggen.’

Nette staarde naar haar bord. Onopgemerkt probeerde ze met haar vork de vette jus van het vlees te schrapen voor ze het in stukken sneed.

Ze behandelen me als een klein kind, dacht ze boos. Terwijl ik toch al zeventien ben! Zelfs tegen Martje zeggen ze zulke dingen niet.

Moeizaam werkte Nette het stuk vlees naar binnen. Daarna legde ze haar mes en vork neer en schoof haar stoel achteruit.

‘Mag ik van tafel?’ vroeg ze. ‘Ik moet nog een paar spulletjes inpakken.’

Pap schraapte zijn keel.

‘Zo meteen,’ bromde hij. ‘Mam en ik willen je eerst even spreken.’

Nette rolde met haar ogen.

O, nee, kreunde ze inwendig. Als mam en pap haar wilden spreken, betekende dat dat ze het over haar eetprobleem wilden hebben. Konden ze haar niet voor één keer met rust laten en haar vertrouwen?

Zenuwachtig pulkte ze aan haar servet tot iedereen klaar was met eten. Martje stond op en liep de keuken uit.

‘Kan het snel?’ vroeg Nette brutaal. ‘Ik heb echt nog veel werk met inpakken.’

Paps ogen stonden donker. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar mam legde een hand op zijn arm en schudde haar hoofd.

Nette zakte onderuit in haar stoel en vouwde haar servet dubbel.

‘Je vader en ik hebben gisteren met Anna gebeld,’ begon mam.

‘Met Anna?’ Nette liet het servet los en keek van mam naar pap en weer terug. ‘Anna is mijn psychologe,’ zei ze met harde stem. ‘Waarom hebben jullie haar gebeld?’

Paps gezicht liep rood aan. Hij zei nog altijd niets.

‘We hebben gebeld om haar een paar namen van psychologen uit Groningen te vragen.’

‘Wat?’ Nette voelde haar wangen gloeien. Ze had een hekel aan de bemoeizucht van haar ouders. ‘Waarom hebben jullie dat gedaan?’

‘Omdat je nog altijd een eetprobleem hebt, Nette.’ Pap trommelde ongeduldig met zijn vingers op tafel en keek haar streng aan. ‘En mam en ik vinden dat je begeleiding nodig hebt.’

‘Ook in Groningen,’ voegde mam eraan toe.

‘Maar ik kan toch zelf begeleiding zoeken?’ riep Nette uit. ‘Ik kon zelf aan Anna vragen of ze samen met mij een psycholoog in Groningen wilde zoeken.’ Ze voelde de tranen achter haar ogen prikken. ‘Waarom willen jullie de dingen altijd in mijn plaats doen?’ vroeg ze op beschuldigende toon. ‘Ik ben geen klein kind meer. Ik kan best voor mezelf zorgen.’

Mam en pap keken elkaar aan.

Pap zuchtte.

‘We wilden niet in jouw plaats beslissen,’ zei mam zacht en ze sloeg een arm om Nette heen. ‘Misschien gingen we een beetje overhaast te werk,’ vervolgde ze. ‘Maar dat deden we alleen uit bezorgdheid om jou.’

Nette liet haar schouders hangen.

‘Ik zou zo graag willen dat jullie me vertrouwen,’ zei ze teleurgesteld.

‘Dat doen we ook, Nette.’ Mam stond op en gaf haar een knuffel. ‘We vertrouwen alleen jouw ziekte niet.’

Ruw schoof pap een papiertje over tafel.

‘Anna raadde de eerste persoon op de lijst aan,’ bromde hij. ‘Ze zei ons dat dokter Maes een expert is op het gebied van eetstoornissen.’

‘Je kunt Anna altijd opbellen als je meer informatie wilt,’ zei mam.

‘Belof je dat je een afspraak maakt en je verder laat behandelen?’ Pap keek haar strak aan.

Nette voelde haar maag samentrekken.

Zie je hoe hij naar je kijkt? vroeg het stemmetje in haar hoofd schamper. *Denk je echt dat hij je vertrouwt?*

Nee... Nettes hoofd tolde. Mam vertrouwt me wel. Maar voor pap zal ik altijd een bedrieger blijven.

Ach, wat kan het jou schelen of hij je vertrouwt of niet, zei het stemmetje scherp. Vanaf morgen sta je op eigen benen. Dan beslis je zelf over jouw leven.

Ja, dacht Nette opgelucht. Vanaf morgen doe ik wat ik wil.

‘Nette?’ onderbrak pap haar gedachten. ‘Heb je gehoord wat ik vroeg?’ zei hij op dwingende toon. ‘Belof je me dat je contact opneemt met dokter Maes als je eenmaal in Groningen bent?’

Nette pakte het papiertje van tafel.

Morgen... Morgen was zij de baas. Zij alleen...

‘Ik belof het,’ zei ze met vlakke stem.

Ze vouwde het papier dicht en stak het in de zak van haar spijkerbroek.

‘Mag ik nu naar mijn kamer?’ vroeg ze zonder haar ouders aan te kijken.

‘Nu mag je naar je kamer,’ zei mam zacht.

Met opeengeklemd kaken verfrommelde Nette het papiertje tot een bal. Met een wild gebaar gooide ze het in de papiermand. Toen bedacht ze zich. Ze graaide in de mand en haalde het balletje papier er weer uit. Ze zou niet bellen. Nog niet. Eerst wilde ze het zelf proberen. Het stemmetje had haar gezegd dat ze het in de hand had. En als het niet zo was, kon ze later altijd nog hulp inroepen. Voorzichtig streek Nette het papier glad en vouwde het dubbel. Ze pakte haar portefeuille en schoof het stukje papier in een van de zijvakjes. Daarna deed ze de portefeuille in haar rugzak.

Met een zucht ging Nette aan haar bureau zitten. Haar hoofd bonsde. Eindelijk kon ze haar mails checken.

Alsjeblieft, smeekte ze terwijl haar vingers over het toetsenbord vlogen. Laat er alsjeblieft een mail van Thomas zijn.

Ze tikte haar wachtwoord in. Zenuwachtig keek ze naar de inkomende post. Plotseling maakte haar hart een sprongetje. Thomas had haar een bericht gestuurd! Met een klik van de muis opende ze het bericht. Haar handen trilden. Ze ademde diep in door haar neus en liet langzaam de lucht weer ontsnappen via haar mond. Toen las ze het bericht.

.....
Mijn liefste Nette,

Toi toi toi!!!! ☺ Laat ze aan het ICA maar eens een poepje ruiken!

Ik denk aan je! ♥

Jouw Thomas x

P.S. Duim jij ook voor mij? De tentoonstelling komt eraan ☺!!!
.....

Nette glimlachte. Ze voelde een kriebel in haar buik. Thomas was haar niet vergeten. En zijn ongeduld en afstandelijkheid van de laatste weken had ze zich waarschijnlijk ingebeeld. Ze zuchtte opgelucht. Alles was in orde!

Met de muis klikte Nette op 'beantwoorden'. Ze typte:

.....
Lieve Thomas,

Bedankt voor je berichtje!

Tuurlijk duim ik voor je! Wel jammer dat ik je tentoonstelling niet zelf kan zien.☹

Ik mis je! ♥

Dikke zoen,

Je Nette x
.....

Nette? Ik heb een afscheidscadeautje voor je.’ Martje hield haar een lichtblauwe, ronde koektrommel voor. ‘Het zijn vanillekoekjes in de vorm van sterren en harten,’ glunderde ze. ‘Ik heb ze samen met mam voor jou gebakken.’

Nette herkende de koektrommel meteen. Die was van oma geweest. Op het deksel stond een afbeelding van het sprookje van de ijskoningin. Vroeger bewaarde oma haar zelfgemaakte koekjes in die trommel. Nette zuchtte en staarde naar de koektrommel.

‘Vind je het geen leuk geschenk?’ Martje stak haar kin vooruit en keek Nette kattig aan vanonder haar pony.

‘Hè?’ Nette schrok op uit haar gedachten. ‘Natuurlijk vind ik het een leuk cadeautje,’ suste ze haar zusje. ‘Vanillekoekjes eet ik het liefst,’ loog ze.

‘Zie je wel, mam!’ Martjes gezicht klaarde op en ze trok aan mams mouw. ‘Nette houdt van vanillekoekjes.’

‘Iedereen houdt van koekjes, gekkie,’ zei mam luchtig.

Nette hoorde de gespannen ondertoon in mams stem.

‘Ben je er zeker van dat dit het juiste perron is?’ veranderde mam van onderwerp.

‘Ja hoor.’ Nette wees naar het uithangbordje boven de stationsklok. ‘Perron 5, zie je?’ Speurend keek ze om zich heen. ‘Pap zal zich moeten haasten. De trein komt al over vijf minuten.’

‘Daar!’ riep Martje. ‘Daar is hij!’

Pap kwam aangelopen. Hij moest zich een weg banen tussen de mensen op het perron door.

‘Hè, hè,’ hijgde hij. ‘Ik kon maar net een parkeerplaats vinden. Ben je er zeker van dat dit het juiste perron is?’

‘Ja, pap!’ Nette rolde met haar ogen.

Altijd diezelfde ongeruste vragen, dacht ze ongeduldig.

‘Ben je niets vergeten?’ vroeg mam.

‘Nee... hee...’ Nette beet op haar onderlip.

Was de trein er maar!

Ze bukte zich en pakte haar rugzak die naast haar koffer op de grond lag.

‘Nette, heb je...’

‘Mam! Ik heb alles mee, oké?’

‘Je hoeft niet zo tegen je moeder te snauwen,’ kwam pap tussenbeide.

‘Ik snauw niet,’ sprak Nette hem tegen. ‘Ik zeg alleen dat alles in orde is.’ Met een vinnig gebaar stak ze de koektrommel in haar rugzak.

‘Dames en heren, over enkele minuten zal de trein met bestemming Groningen het station binnenlopen op spoor vijf.’ Luid schalde de stem uit de luidsprekers over het perron.

Nette haalde opgelucht adem.

‘Nou.’ Ze slingerde haar rugzak over haar schouder en pakte haar koffer stevig beet. ‘Daar ga ik dan!’

‘Dag, schat.’ Mam gaf haar een zoen op haar voorhoofd. ‘Ik ga je missen.’

‘Dag, Nette,’ bromde pap en hij trok haar onhandig tegen zich aan.

‘Dag, mam. Dag, pap.’ Nette draaide zich om naar Martje en sloeg haar armen om haar heen. ‘Dag, zus!’

‘Dag, Nette.’ Martje gaf Nette een natte zoen op haar wang.

‘Doe de groetjes aan oom Tijs en tante Susanne,’ zei mam. ‘En bel ons gauw eens op om te vertellen hoe het gaat.’

De trein liep het station binnen.

Nette sleurde haar koffer achter zich aan en draaide zich nog een keer om voor ze instapte. Ze stak haar duim in de lucht.

‘Daaaaaag!’ riep ze boven de geluiden op het perron uit.

Ze zwaaide naar haar ouders en Martje en glipte toen naar binnen. Achter haar klapten de deuren van de trein dicht.

Met kleine, schokkende bewegingen reed de trein het station uit. Nette trok haar bagage naar zich toe en stapte de coupé binnen. Ze liet de rugzak van haar rug glijden en ging zitten. Haar koffer paste niet tussen de banken. Noodgedwongen zette Nette de grote koffer in het gangpad. Als er mensen langs wilden kon ze de koffer nog altijd verplaatsen.

Nette strekte zich uit op haar stoel en zuchtte. Haar nieuwe leven was begonnen! Haar maag maakte een salto. Een nieuw begin was spannend maar ook een beetje eng. Onrustig pulkte Nette aan een nagel. Kon ze wel op eigen benen staan? Haar hart bonsde. Wat als het misliep? Wat als ze mislukte? Plotseling voelde ze zich misselijk worden. Ze wilde helemaal niet mislukken. Met haar nagel kraste ze over de huid van haar onderarm tot er een witte streep verscheen.

Niet denken, zei ze tegen zichzelf. Doe iets!

Nette boog zich voorover en trok aan de touwtjes van haar rugzak. Met trillende handen haalde ze haar schetsboek en een potlood tevoorschijn. Ze legde het schetsboek op haar knieën en ademde diep in. Haar handen stopten met trillen.

Rond haar pols droeg Nette een reeks kleurige elastiekjes. Ze schoof het eerste elastiekje van haar pols en bond haar halflange blonde haren bij elkaar tot een staart. Toen klapte ze haar schetsboek open.

Tegenover haar zat een oude man te slapen. Zijn mond hing een beetje open en zijn linkerschouder leunde tegen het raam van de trein. Nette schetste de omtrek van de oude man. Met grote halen ging ze met het potlood over het blad papier. Daarna tekende ze de details: de gesloten oogleden, de warrige haarbos en de vele rimpels die de man een trieste uitdrukking gaven. Terwijl ze tekende voelde Nette dat haar hart en haar hoofd tot rust kwamen. Allerlei beelden dansten voor haar ogen, zoals altijd wanneer ze begon te tekenen. Ze zag niet alleen de oude man, maar verzong een heel verhaal over hem en legde alles vast in beelden op het papier van haar schetsboek. Ze noemde de man Piet en schreef zijn naam in drukletters boven aan haar blad. Piet zag er triest uit omdat hij op weg was naar zijn vrouw. Die had Alzheimer en zat in een verzorgingstehuis. Piet was zijn vrouw al jaren kwijt: ze was alleen fysiek aanwezig en herkende hem niet meer. Toch bleef Piet bij haar op bezoek gaan omdat hij van haar hield. Nette schetste Piets vrouw en het verzorgingstehuis. Rond de vrouw tekende ze een netwerk van lijnen als een vreemd kluwen waarin je de weg kwijtraakte. Nette hield op met tekenen. Ze stak het uiteinde van het potlood in haar mond en keek naar de oude man. Wat als het echt zo was? Wat als deze oude man alleen nog maar een vrouw had die niet meer wist dat hij bestond? Nette schudde die gedachte snel van zich af. Waarom verzong ze altijd van die trieste verhalen? Ze sloeg het blad in haar schetsboek om. Weg waren Piet en zijn vrouw. Aan de andere kant van het gangpad kraaide een baby. Nette

glimlachte naar de jonge vrouw die de baby tegen zich aandrukte. Opnieuw ging het potlood met grote halen over het papier. De jonge vrouw en de baby kregen snel vorm. Nette stak het puntje van haar tong uit haar mond en likte langs haar lippen. Haar ogen vlogen van het papier naar de vrouw en de baby en weer terug. De vrouw was samen met haar vriendje op wereldreis. Tot ze ontdekte dat ze zwanger was. De vrouw en haar vriend keerden terug naar Nederland. Ze kregen een zoontje en woonden in een kleine flat in de stad. Naast de vrouw en de baby tekende Nette een man en daarachter kwam een flatgebouw. De vrouw en de man droomden van verre reizen. Als hun kindje oud genoeg was zouden ze weer de wijde wereld intrekken. Nette schetste nog een grote werelddol die het gezinnetje omsloot. Daarna klapte ze het schetsboek dicht en stopte het in haar rugzak.

Buiten vloog het landschap voorbij. Nette keek op haar horloge. Ze had de trein van negen uur genomen. Nu was het al tien uur. Over een halfuur kwam ze aan in Groningen. Ze geeuwde en strekte voorzichtig haar benen. Dat ging maar net. Haar maag knorde. Nette legde een hand op haar buik. Vanmorgen had mam flensjes voor haar gebakken omdat het haar laatste ontbijt thuis was. De moed was Nette in de schoenen gezonken bij het zien van de grote stapel goudbruine flensjes op tafel. Het liefst was ze meteen in de auto gesprongen zonder ontbijt en zonder de vervelende blikken van haar ouders. Maar dat kon niet. Dat zouden mam en pap zeker verdacht gevonden hebben. Met tegenzin had ze twee flensjes naar binnen gewerkt en een groot glas vruchtensap gedronken. Toen ze haar bord wegschoof – dat glinsterde van het vet dat op de flensjes had gezeten – had ze zich voorgenomen om de rest van de ochtend en 's middags niet te eten. Maar nu knorde haar

maag. Ze had honger. Nette zuchtte. Haar gedachten gingen naar de vanillekoekjes die Martje voor haar gebakken had.

Denk aan iets anders, zei het stemmetje in haar hoofd streng. *Denk de koekjes weg.*

Nette knikte gehoorzaam.

Ik heb geen honger, dacht ze nadrukkelijk. Ik heb die koekjes niet nodig want ik heb geen honger.

Haar maag protesteerde.

De koekjes en de blauwe koektrommel lokten haar. Nette legde haar hand op haar rugzak. De koektrommel zat onder haar schetsboek. Ze kon er zo bij.

Niet doen! schreeuwde het stemmetje. *Van koekjes eten word je dik!*

Geschrokken trok Nette haar hand weg. Het bloed steeg naar haar wangen.

Uit alle macht duwde ze de koekjes uit haar hoofd, de koektrommel en de rugzak in.

Haar maag trok samen. Met haar voet schoof ze de rugzak een eindje onder haar stoel. Nette zakte achterover en sloot een paar tellen lang haar ogen. Ze luisterde. Toen het stil bleef in haar hoofd deed ze voorzichtig haar ogen weer open. Het stemmetje bleef weg.

In de grote, goedverlichte stationshal zat oom Tijs op een houten bankje. Nette zag hem onmiddellijk. Zijn grote gestalte en zijn brede schouders torenden boven de andere mensen op de bankjes uit. Zijn zwarte haren waren achterovergekamd en eindigden in een klein staartje in zijn nek.

‘Dag, Nette,’ begroette oom Tijs haar hartelijk. Hij stond op van het bankje en gaf haar een zoen. ‘Heb je een fijne reis gehad?’

‘Dag, oom Tijs.’ Nette zette haar koffer neer en glimlachte. ‘De reis was oké,’ zei ze. ‘Ik heb een paar schetsen gemaakt van de andere passagiers.’ Zenuwachtig beet ze op haar onderlip. Plotseling doken de koekjes weer op in haar hoofd.

Nee! schreeuwde Nette inwendig.

De koekjes verdwenen weer.

Nette sloeg haar ogen neer. Ze wilde niet dat oom Tijs haar onrust opmerkte.

‘Nou.’ Oom Tijs sloeg nonchalant een arm om haar schouder. ‘We zullen maar snel naar huis gaan. Tante Susanne zit al vol ongeduld op je te wachten.’ Hij tilde haar koffer op. ‘De auto staat in de Zaanstraat geparkeerd. Dat is hier vlakbij.’

Nette voelde zich warm worden vanbinnen. Haar onrust ebde weg. Bij oom Tijs voelde ze zich veilig. Als klein meisje was ze al onder de indruk van zijn brede schouders en zijn grote handen. Hij zag eruit als een reus. Maar dan wel een heel lieve reus, vond ze.

Samen liepen ze over het stationsplein naar de Zaanstraat. Overal zag Nette de laatste sporen van de zomer: meisjes en vrouwen met kleurrijke rokjes en katoenen jurken, jongens met korte broeken en zonnebrillen die loom over de stoep slenterden en toeristen die aan ijsjes likten. Zelf zag Nette er ook uit alsof het begin van het schooljaar nog ver weg was. Ze droeg een wit shortje tot boven haar knieën en een blauw T-shirt. Aan haar voeten had ze blauwe teenslippers. Die zaten ongemakkelijk nu ze moeite moest doen om oom Tijs bij te houden.

‘Zo, jongedame.’ Oom Tijs zwaaide het portier van de auto open. ‘Uw taxichauffeur wacht op u!’

Nette grinnikte. Ze speelde het spelletje mee en maakte een buiginkje.

‘Dank u wel,’ lachte ze. ‘Brengt u me maar naar de Burchtstraat nummer 4.’

Oom Tijs nam haar rugzak aan en Nette stapte in. Zelf zette hij eerst Nettes bagage in de koffer van de auto en stapte toen ook in.

‘Hoe gaat het met je ouders en met Martje?’ vroeg hij terwijl hij de auto door het drukke verkeer loodste.

‘Met mam en pap is alles goed,’ zei Nette vlug. ‘En Martje gaat naar groep drie.’ Ze glimlachte. ‘Ze vindt zichzelf al heel groot.’

‘Dat heb ik vorig jaar met Kerst gemerkt,’ knikte oom Tijs. ‘Martje is een echt dametje.’

Nette keek naar de voorbijrijdende auto’s en fronste haar wenkbrauwen. Soms wilde haar zusje te snel groot zijn. Dat vond Nette maar niets. Zelf had ze lang een klein meisje willen blijven. Ze was zelfs tientallen kilo’s afgevallen om niet te hoeven opgroeien. Een rilling liep over Nettes rug. Soms was ze nog altijd bang om volwassen te worden! Maar ze kon de tijd niet tegenhouden. Dat had ze in de eetkliniek geleerd. Nette voelde haar hart sneller kloppen. In haar hoofd raasden allerlei nare gedachten als één grote chaos in het rond. Zij had er uiteindelijk voor gekozen om wél op te groeien. Nu kon ze niet langer meer stilstaan bij haar oude vertrouwde leventje. Toch? Onzeker schoof Nette heen en weer op haar stoel.

‘Wanneer start je met de lessen?’ onderbrak oom Tijs haar gedachten.

Zijn warme stem trof Nette en ze voelde haar hart tot rust komen.

‘Over twee dagen is er een kennismakingsmiddag voor de nieuwe studenten.’ Ze probeerde haar stem zo normaal mogelijk te laten klinken. ‘En op donderdag beginnen de lessen.’

De chaos in haar hoofd loste langzaam op.

‘Leuk.’ Oom Tijs maakte een bocht naar links. ‘Dat betekent dat je nog een paar daagjes vakantie hebt.’

‘Ja...’ zei Nette bedenkelijk.

‘Dit schooljaar gaat er een nieuwe wereld voor je open,’ zei oom Tijs en hij keek haar ernstig aan. ‘Als je jong bent ben je gek op nieuwe dingen. Anders vind je het leven maar een saaie, geroutineerde boel. Maar als je oud bent zoals ik...’ Hij trok een gezicht, ‘dan word je traag en sloom en dan ben je blij dat er zoiets als routine bestaat.’

Was dat zo? dacht Nette verward.

Afwezig maakte ze haar haar los en liet het elastiekje over haar pols glijden.

Was routine hetzelfde als controle? vroeg ze zich af.

Dezelfde controle waar ze zo van hield?

‘Nette?’

‘Huh?’ Nette schrok op. ‘W...wat?’

‘We zijn er.’ Oom Tijs zette de motor af en haalde de autosleutel uit het contact.

Zenuwachtig keek Nette op naar het grote witgekalkte rijtjeshuis dat vanaf nu haar thuis was. Nu was er geen weg terug meer.